

№ 48 ф. р.

РУССЕНСКА
ФИЛХАРМОНИЯ

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Четвърти абонаментен

К О Н Ц Е Р Т

ГОСТУВАНЕ НА ПОЛСКИЯ ДИРИГЕНТ

КАРОЛ СТРИЯ

Главен диригент на Катовицката филхармония

СОЛИСТ

ЕМИЛ КАМИЛАРОВ

Лауреат на Димитровска награда

СЕЗОН 1963—1964

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890755

ДОМ НА КУЛТУРАТА

петък, 29 ноември

сряда, 4 декември

491187

ЛЮТОСЛАВСКИ — Траурна музика
за струнен оркестър
в памет на Бела Барток

ПАГАНИНИ — Концерт за цигулка и оркестър
Allegro maestoso
Adagio espressivo
Rondo

БЕРЛИОЗ — „Фантастична симфония“
Мечтание — страсти
Бал
Сцена сред полето
Шествие към екаекуюята
Сън. Нощ. Дяволски оргии

КАРОЛ СТРИЯ

Видният полски диригент Карол Стрия е роден в Чиешин. Учил е диригентство в Катовицката консерватория при големия полски диригент проф. Фителберг. В 1953 г. става пръв диригент и артистичен директор на Държавната филхармония в Катовице. Карол Стрия е редовен професор по диригентство в Катовицката консерватория. Изнасял е концерти в почти всички европейски страни както като гост-диригент, така и със своя оркестър — Катовицката филхармония. С нея той изнесе редица концерти и у нас през миналия концертен сезон.

Карол Стрия е носител на полски и международни награди и отличия. Полската и чуждестранна критика го сочат като един от бележките представители на съвременното диригентско изкуство.

ЛЮТОСЛАВСКИ

„Траурна музика“ за струнен оркестър
в памет на Бела Барток

Витолд Лютославски (роден 1913 г.) е един от видните представители на съвременната полска композиционна школа. Творбата му „Траурна музика“ за струнен оркестър, написана в памет на големия унгарски композитор Бела Барток, изразява ярко неговото естетическо верую — да пише със съвременни изразни средства музика отразяваща радостта, величието и трагиката на нашата съвременност.

Струнният оркестър е третиран в тази творба не в класическия порядък; той е разделен на десет партии, чието общо звучение (тути) се редува с изпълнението на девет солистични инструменти. Творбата има свободна форма, като в нея се раз

личават четири основни дяла: пролог (започващ със солиращо виолончело), метаморфози (вариации на темата), апогей (драматическата кульминация на творбата) и епилог, който връща отново първоначалното настроение

ЕМИЛ КАМИЛАРОВ

Емил Камиларов е роден в 1928 г. в град Тулуза. От шест годишна възраст е започнал да учи цигулка. През 1945 г. постъпва в Музикалната академия в София в класа на проф. Аврамов. След завършването на Академията през 1949 г. заминава на специализация в Съветския съюз, където завършва аспирантура в Ленинградската консерватория в класа на проф. Ейдлин през 1956 г.

Лауреат е на Първото общобългарско състезание за певци и инструменталисти и на международните конкурси в Берлин, Варшава и Рим. Преди една година на международния конкурс за цигулар в Италия на името на „Николо Паганини“ му бе отсъдена първата награда. След конкурса, на тържествен концерт, Емил Камиларов има възможността да изпълни с оригиналната цигулка на Паганини неговият прочут концерт в ре мажор

За високите му постижения в цигулковото изкуство и за бляскавото му представяне на конкурса „Паганини“ Емил Камиларов бе удостоен с Димитровска награда.

На днешния концерт Емил Камиларов ще изпълни виртуозния концерт за цигулка и оркестър в ре мажор от Николо Паганини.

ХЕКТОР БЕРЛИОЗ

По случай 160 годишнината от рождението му „Фантастична симфония“

В музиката си Берлиоз се стреми да рисува картини от самия живот, да описва природата, конкретни образи или събития. Така той създава програмната музика. Първата крупна творба на Берлиоз е „Фантастична симфония“ или „Епизод из живота на един артист“, написана през 1829 година, когато Берлиоз е бил 26 годишен. Съдържанието на тази творба е породено от нещастната му любов към ирландската артистка Х. Смитсън, която по късно става негова жена. Появяването на тази симфония е знаменателно явление в историята на европейската музика. Тя е първата програмна симфония и има автобиографичен сюжет с авантюристично фантастичен характер

Програмата на симфонията е следната: млад музикант с болезнена чувствителност и горещо въображение, безнадежно

влюбен, в припадък на отчаяние поглъща, одиум, за да се отрови. Но погълнатата доза не е достатъчна да предизвика смъртта му, а само го потапя в тежък сън. В неговия зашеметен мозък възникват най-странни видения. Образът на любимата му жена се превръща в мелодия (лайтмотив), която на трапичиво той чува навсякъде.

Симфонията се състои от пет части. Първата част започва с едно въведение изградено върху ритмичните и мелодични особености на лайтмотива — темата на любимата. Последната в своя основен вид за пръв път се поднася от флейтите. По своя характер тази тема в първата половина е замечтана, а във втората неспокойна и раздвижена. В този мир на мечти и тъжни спомени, който бива разкъсан от тревожни предчувствия, наново се явява образът на любимата даден от първите цигулки и флейта. Неудовлетвореност и разочарование изразява понататъшното развитие на гървата част. Героят се потапя в скръб. Хорално и в пианисимо завършва първата част.

Във втората част той се среща с любимата в сред шумното тържество на бала. Болка свива душата му. Цялата част е изградена върху красива, грациозна и подвижна валсова мелодия.

В третата част — сцена сред полето, героят търси успокоение в сред природата, в тишината и самотата на лятната вечер. Той слуша овчарите които идват (английски рог и обой). Този пасторален дует, лекото шумолене на дърветата и нежното нашепване на вятъра (тремело в щрайха) донася успокоение у героя. Но в сред това спокойствие неочаквано се явява образа на любимата — сърцето на героя се свива, тежка ревност го мъчи. Отново прозвучава пасторалното спокойствие, но се чувства една потискаща самота. Бавно заглъхва овчарската песен съпроводжана от ударите на четири тимпана. Съвсем тихо щрайхът стихва болката и скръбта по любимата.

В четвъртата част на героя се присънва, че той е убил любимата си. Осъден на смърт го водят към гилотината, за да изпълнят смъртната присъда под звуците на марш — ту мрачен и суров, ту блестящ и тържествен.

В петата част артистът се вижда в сред една отвратителна тълпа от мажестични, събрали се да отпразнуват нощта на Сабат. Между тях е и неговата любима. Тя вече не е този светъл образ. Мотивът на любимата се появява отново, но той вече е загубил своя благороден характер и се е превърнал в груб, неприличен гротесков танц. Тя идва на това пиришество на вешниците посрещната с радостен крясък и се присъединява към дяволските им оргии. Едновременно звучат погребална камбана и шутовска пародия на заупокойна служба.

